

massa

Joost Vandecasteele

masa

De Bezige Bij Antwerpen

'Earth is the alien planet now.'

William Gibson

Ondertussen ergens in Brussel

‘Nu we bijna aan het einde zijn, wordt het tijd voor iets schoons.’

Al veel te lang zit Margot naar deze woorden te staren. Naar hoe elke letter met zorg in het hout is gekerfd. De andere zinnen zijn duidelijk haastig met een stift op de muren en de deur van het toilet gekrabbeld. Allemaal uitspraken die je verwachten kunt in een café zoals dit, zeker bij de mannen-wc's. Hier bij de dames blijft het nog vrij mak, veel pogingen tot penissen, soms een telefoonnummer en wat lesbische poëzie. En dan die ene zin, precies op ooghoogte van Margot, met al zijn mogelijke betekenissen. De week ervoor zat ze hier ook, op hetzelfde toilet, maar toen stond die zin nog niet op de deur.

Margot is hier beland omdat het weer donderdagmiddag is, het moment dat ze haar huis ontvlucht om de werkster te ontwijken. Elke week van elf tot één gaat ze doelloos van café naar winkel naar bibliotheek naar broodjeszaak naar nog een winkel naar een ander café, een spoor achterlatend van onaangeroerde koffiekopjes, doorbladerde kranten en betaste kleren aan kapstokken, om dan terug te keren naar een proper appartement.

Het is ondertussen maanden geleden dat ze de werkster nog in levenden lijve heeft gezien. In haar fantasie is de Zuid-Amerikaanse vrouw uitgegroeid tot een gezichtsloos wezen met absorberende sponshanden en een totale schaamteloosheid inzake

privacy. Tot die conclusie is Margot gekomen toen ze het huis ooit glimmend aantrof met de televisie luidkeels blèrend. Op zich geen misdaad, maar voor haar erg genoeg om sinds die dag al haar persoonlijke spullen plus laptop mee te sleuren naar buiten. Waar ze dan zo veel mogelijk de massa vermijdt in de hoop niet bestolen te worden en alles te verliezen. Tijdens deze twee uur, te vroeg voor een cinema en te lang om op één plek te blijven, is ze meestal alleen. Maar dat vindt ze niet erg.

Ook niet dat de koffie op haar tafel reeds koud aanvoelt. Ze heeft al zoveel binnen dat nog een slok haar misselijk zou maken. De drankbestellingen zijn meer een vrijgeleide om even te mogen blijven, totdat een gevoel van ongemak opduikt en haar verder doet gaan.

Ze hoort hoe een andere vrouw de toiletruimte betreedt. Hoewel de wc naast Margot niet bezet is en ook niet overdreven smerig – al is die van haar schoner – blijft de vrouw gewoon staan. Margot probeert onder de deur te kijken, maar die is te laag afgesneden om zelfs maar de voeten te zien. Geen geluid van een lopende kraan of een stiekeme sigaret. De vrouw wacht gewoon en het enige wat Margot bedenken kan, is dat ze op haar staat te wachten.

Maar Margot blijft zitten en tracht geen geluid te maken. Dat lijkt haar de beste strategie in deze kleine territoriumoorlog. Ze heeft toch tijd over, het duurt nog een uur voordat de werkster vertrokken is. Het blijft stil aan weerszijden van de deur. Niemand verroert zich of slaakt een zucht, en dit gedurende een volle minuut. Dan zet de vrouw aan de andere kant een stap dichterbij. Ze staat nu vlak voor Margot, met de deur ertussen. De neuzen van haar schoenen zijn zichtbaar als Margot zich bukt om te kijken. Ze ziet een klein stukje van twee witte sportschoenen. Dicht genoeg om aan te kloppen, als frontale aanval. Maar dan nog zou Margot niet reageren, niet toegeven aan deze provocatie door deze onbekende vrouw.

Maar er gebeurt niks. Margot houdt haar hand op de mond om haar ademhaling te dempen. De stille strijd woedt verder. Tot Margot een subtiel geluid gehoord wordt, een geschokt inademen, een gesnik van een seconde, de stilste noodkreet. Er is geen reden meer om de aanwezigheid van de vrouw te vrezen na dit teken van zwakte. Margot zou gewoon zacht 'hey' kunnen zeggen, als troost of als bevrijding uit haar situatie. Maar ze doet het niet. Dit is haar verdriet niet, dit zijn haar zaken niet, zelfs haar eigen emoties beschouwt ze als oninteressant, met weinig tot geen impact op haar leven. Ze zal gewoon blijven zitten, zolang het moet, om die vrouw en haar gedoe te vermijden.

De redding komt in de vorm van een derde die de ruimte betreedt. Zich onbewust van de heersende spanning vraagt de nieuweling of er iets mis is met het tweede toilet. Voor het eerst hoort Margot de stem van de vrouw.

'Nee, helemaal niet, ik kwam hier gewoon telefoneren.'

Ze klinkt kalm en onaangedaan, dus er is geen reden voor de nieuweling om te twijfelen aan het excuus. Wanneer deze zich opsluit in het toilet ernaast, draait de vrouw nog even voor de deur van Margot en verdwijnt dan het café in. Margot telt langzaam tot dertig – niet hardop – en spoelt dan door.

Het café heeft zich ondertussen gevuld met luidruchtige studenten, aangezien dit een plek is waar ze hun broodtrommels tevoorschijn mogen halen zolang ze genoeg bier bestellen. Ook het tafeltje van Margot is reeds ingepikt en ze hebben zich haar krant toegeëigend. Er zijn duidelijk meer meisjes dan jongens, maar geen van hen lijkt enig verdriet te vertonen. Niemand in de kroeg kijkt om naar Margot, die zich een baan wurmt naar buiten. Het is een zoveelste bevestiging van haar eigen onopvallendheid, in stand gehouden door een neergeslagen blik van haar met milde sproeten bezaaide gezicht en een even ingetogen houding, die haar kleiner maakt dan ze werkelijk is. Margot is een schim in een stad van spoken. Ze vult de rest van haar uur met

een bezoek aan een boekenwinkel en het lezen van een tijdschrift in een volgend café. Tot ze weer naar huis mag.

Op de televisie plakt een briefje van de werkster, met het verzoek de voorraad schoonmaakmiddelen aan te vullen. Hoewel de vrouw de Nederlandse taal behandelt als een dweil waar ze soms een woord uit wringt, slaagt ze erin om zelfstandige naamwoorden en onvervoegde werkwoorden begrijpelijk bij elkaar te zetten, maar wel op een toon die Margot ontzettend irriteert. Een goede reden om de vrouw te ontslaan, maar ze zou niet weten hoe, want Margot is niet degene die haar aangenomen heeft. De werkster is een residu van een uitgemolken relatie. De man vertrok en liet haar als een weduwe achter in zijn appartement met bijbehorende Boliviaanse. Sindsdien legt Margot gewoon het juiste bedrag op tafel en verdwijnt dan een kwartier op voorhand. Al vaak heeft ze geprobeerd een vriendelijk rot-toch-opbriefje op te stellen of zelfs een keer overwogen geen geld te leggen, maar de moed ontbreekt haar steeds. En zo duur is de immigrante ook weer niet.

De ex in kwestie verscheen voor het eerst in haar leven zes jaar na het Kennedymoment van haar generatie. Zelf was ze getuige van de vliegtuigen en de twee torens in een multimediawinkel. De beelden werden vertoond op achttien verschillende flatscreens; de zeven andere bleven muziekclips uitzenden. Het was een periode waarin Margot wat op de dool was na een studie die iedere achttienjarige in dit land leek te volgen, in elk geval voor een paar maanden. Ze kreeg een diploma met het woord ‘communicatie’ in de titel en haar allereerste uitkering. Niet genoeg om iets te huren, dus terug naar het ouderlijke huis. Die situatie hielden beide partijen exact drie maanden vol, waarna haar ouders Margot geld toestopten, zodat ze weer verhuizen kon naar haar voormalige appartement in Brussel – in dezelfde staat, maar niet voor dezelfde huurprijs. Haar ouders betaalden zonder morren.

Meer uit schuldgevoel dan uit noodzaak aanvaardde ze verschillende baantjes, die ze gemiddeld na een week opgaf door gewoon de volgende ochtend niet te verschijnen. Dat wispelturige gedrag resulteerde in een oproep van het arbeidsadviescentrum. Toen Margot zich op het aangegeven en tevens verplichte uur meldde, werd ze weer naar huis gestuurd omdat de enige Nederlandstalige consulente op vakantie vertrokken was. Twee weken later mocht ze weer opdraven en diezelfde vrouw – met een gebronsd gelaat en een grote witte vlek rond de ogen – verslag uitbrengen van haar heroïsche zoektocht naar werk. Het gesprek eindigde met de plechtige belofte van Margot om nog beter haar best te doen.

Iets wat ze niet deed, met als bewijs twee baantjes die ze elk al na vier dagen voor bekeken hield. De derde keer dat ze opgeroepen werd, vertoefde Margot een dik uur in de daarvoor bedoelde wachtkamer. De ruimte was opgetrokken in Oostblok-stijl en volgeplakt met affiches waar je portretten van een dictator zou verwachten. Posters om opleidingen aan te moedigen met foto's van de aaibaarste allochtonen, in schril contrast met de echte aanwezige werklozen.

Een van die werklozen bleef Margot hardnekkig in het oog houden, maar was te lui om haar daadwerkelijk lastig te vallen. Om de leegte wat te breken en het plafond hoog te houden stonden er twee dunne pilaren in de kamer. Daaromheen waren een vijftigtal opklapstoeltjes gezet, waarvan sommige uit de rij waren geschoven om plaats te maken voor een buggy. De enige geluiden waren gezucht, babygesnurk en sms-getik. Een zwart jongetje van zeven trok met zijn plastic zwaardje ten strijde tegen de zuil die het dichtst bij Margot stond. Elke slag en stoot gingen gepaard met iedere belediging die hij kende, de meeste gericht aan de moeder van de zuil. De moeder van het kind keek toe, net als de rest. Er lagen geen tijdschriften, want het was niet dat soort wachtkamer.

Na een uur werd de reden voor het lange wachten duidelijk. Opnieuw was er geen Nederlandstalige aanwezig, deze keer niet vanwege vakantie, maar omdat ze was opgestapt, waarschijnlijk moe van de pesterijen en de eenzaamheid in de cafetaria. De vrouw werd echter niet vervangen, dus moest Margot net als de rest in de wachtruimte op gesprek bij een Franstalige collega die nog een taalcursus aan het volgen was en de dossiers van de Nederlandstalige medewerkster had overgenomen, maar niet haar geloof in Margot. In een krakkemikkig maar toch agressief Vlaams noemde hij haar een hopeloos geval, een parasiet van het systeem. Hij gaf Margot nog één kans, anders zou ze haar uitkering verliezen.

Het werkte. Het dreigement resulteerde in een zoektocht naar een baan die haar niet vervelen zou. Naar een echte baan waarbij haar loon gestort zou worden en niet op het einde van de avond uit de kassa werd gehaald. Twee weken nadat ze gekleindeerd werd in een beperkte woordenschat en een jaar na het beëindigen van haar studie vond ze iets. Of beter gezegd, iets vond haar.

Het gebeurde tijdens een van haar vele nachtelijke online-uitstapjes. Volgens haar was de nacht het beste moment om te surfen. Alsof er zich dan een ander internet openbaarde dat onbeschaamd de benen spreidde voor iedere bezoeker. Er waren dan websites die overdag verborgen bleven. Margot vertoefde vaak uren in dit globale netwerk met toegangspoortjes in miljarden huiskamers, slaapkamers en kinderkamers. Ze hield van het idee dat we altijd en overal in contact staan met de goorste, vreemdste en akeligste beelden en ideeën, en toch blijven functioneren als mensdingen. Ze vond het zelfs iets geruststellends hebben, deze nieuwe stap in onze niet-aflatende evolutie: de mens als modern wezen dat in staat is de beste gruwelen te bedenken en tegelijkertijd te weerstaan.

Maar dit internet was niet meer het onze. Een klein decennium na het begin van dit millennium begon het een onafhankelijkheid op te eisen, het werd een virtuele staat naast de onze, met een eigen economie. Het eerste bewijs hiervan waren websites die uit het niks verschenen, zonder dat iemand ze gecreëerd had. Na onderzoek bleek dat deze sites genetisch materiaal plunderden van de pagina's om zich heen en zo zelf hun inhoud samenstelden. Niemand wist met zekerheid hoeveel van deze zelfgeconstrueerde websites er bestonden, en of ze in contact stonden met elkaar. Het enige wat de wetenschappers konden meedelen, was dat ze zo fragiel waren dat te veel bezoekers fataal zouden kunnen zijn voor hun voortbestaan. Sommigen noemden dit fenomeen een eerste teken van nieuw en zelfregulerend virtueel leven, anderen noemden het een fout van een onaf systeem.

Nachtenlang zwalkte ze op het internet op een cadans van geklik, op zoek naar donkere dingen in de duisternis. Nooit was ze echt alleen, er waren altijd anderen zoals zij. Ze voelde hun aanwezigheid, las hun eenpersoonsgelijk op fora, bekeek hun eindeloze stroom van filmpjes op ongecensureerde YouTube-klonen, volgde hun chatgeklets over freaky fetisjen om elkaar nog geiler te krijgen zonder aanrakingen. Maar nooit was ze meer dan een toeschouwer, net als zoveel anderen, allemaal gewoon aanwezig.

Ronddolend in dit nieuwe niemandsland stuitte ze op plekken waar nog geen honderd bezoekers gekomen waren, websites verborgen onder valse URL's, zoals vickyvangtvissen.com, waar ze tientallen foto's aantrof van naakte rolstoelpatiënten met droevige gezichten, of hoeallesveelmooierisalsniemandkijkt.net, een blog van man en zijn levenswerk, 237 portretten van zijn kanker afgebeeld als een monsterachtig kind, met titels als *Kankers eerste schooldag* en *Kanker op de schoot van de dokter*.

Het was bijna dinsdagochtend toen ze het zag, en meteen klikte ze weer weg. Waarna de pop-up onmiddellijk opnieuw verscheen. In tegenstelling tot zijn pornobroertjes en loterijzusjes gebruikte

hij geen toeters of bellen. Enkel woorden, zwart op wit en allemaal in hetzelfde lettertype, met haar volledige naam erin verwerkt. Margot was nochtans altijd heel voorzichtig geweest met het achterlaten van haar gegevens. De pop-up probeerde haar niks te verkopen. Hij stelde enkel één vraag, namelijk of ze al een bepaalde vacaturesite had bezocht. Zonder dat Margot iets had aangeklikt, verdween de pop-up deze keer uit zichzelf na enkele seconden. Zodat ze via Google de naam moest intikken om de bewuste website te traceren.

Deze toonde een vrij sober overzicht van werkaanbiedingen, bijna allemaal van onbekende bedrijven, vaak gelegen in het buitenland. Slechts één was gelokaliseerd in Brussel zelf, het ging om freelance werk bij iets met de naam Blurred Inc. Margot stuurde een mail met haar uiterst beknopte cv en kreeg drie dagen later een uitnodiging voor een gesprek.

Plaats van de sollicitatie was een herenhuis in een omgeving waar de Louizalaan haar weelde wat verloor, ver verwijderd van de ambassades en de sushishops. Het gebouw zelf oogde weinig opmerkelijk en verloor in de ogen van Margot nog meer grandeur toen duidelijk werd dat Blurred Inc enkel de bovenste verdieping bezat. De twee andere verdiepingen huisvestten de kantoren van een advocaat.

Ze drukte op de bel en hoorde het geroffel van snelle voetstappen op de trap. In de deuropening verscheen een vrouw van een uitmuntende schoonheid, zo fantastisch perfect gevormd dat het leek alsof ze maar een week zo kon blijven, tot de betovering was uitgewerkt.

‘Bent u Margot? Dan mag u meekomen naar boven.’

Boven werd ze opgewacht door een man van voorbij de veertig, die haar meteen geruststelde.

‘Laat onze beperkte afmetingen je niet misleiden, we zijn zeer succesvol.’

Waarna hij haar begeleidde naar zijn kantoor. Daar liet de man, die zich voorstelde als de Benelux Branch Manager, haar even alleen om koffie voor hen beiden te halen. Zo kon Margot een blik werpen in de ruimte ernaast, naar hoe de allermooiste vrouw ter wereld naarstig typte. Maar ze was niet alleen. Aan een andere tafel deed een jongeman precies hetzelfde werk. Een kerel die absoluut niet behoefde onder te doen voor haar wonder-schoonheid. Alsof ze Adam en Eva uit het aards paradijs hadden verdreven en achter een bureau hadden geplaatst. Twee mensen als blauwdruk van hoe het zijn moest. Ze leken ook de enige werknemers te zijn op de hele verdieping. Hun baas kwam binnen met twee bekers en sloeg de verdere sollicitatieprocedure over, alsof het al voldoende bewijs was van Margots capaciteiten en referenties dat ze was komen opdagen. In plaats daarvan probeerde hij haar juist te overtuigen van hun eigen potentieel. Om zijn megalomane uitspraken te staven deed hij haar een zeer aantrekkelijk aanbod. Te aantrekkelijk om er zelfs maar over na te denken. Margot stapte een halfuur later buiten als freelancer bij Blurred Inc, een firma gespecialiseerd in de restjes van multinationals. Alles wat zij niet wilden of konden of durfden te doen, dat deed Blurred Inc, als de seizoensarbeider van de financiële wereld.

Zes maanden later had Margot er nog steeds geen flauw idee van hoeveel mensen werkelijk voor het bedrijf werkten en wat hun taakomschrijving precies inhield. Geen enkele collega nam ooit contact met haar op; alles gebeurde via mails die de Benelux Branch Manager stuurde. Maar ze ging er wel van uit dat zij de enige was binnen haar niche. Ze vond het alleen zeer moeilijk te beschrijven wat ze exact deed. Op haar Facebookprofiel vergeleek ze zichzelf met theologen die verbonden waren aan het MIT. Zoals die godsbesef probeerden te proppen in zielloze robotten, zo trachtte zij schoonheid te scheppen uit cijfers, memo's, jaarverslagen, PowerPointpresentaties en andere droge materie.

Met andere woorden, Margot deed aan financiële kunst.

De eerste opdrachten waren simpel, meer bedoeld als opwarming. Een beetje eerstehulpmarketing voor opstartende bedrijven, wat websites oppoetsen en speeches voor aandeelhouders bevattelijk maken. Alsof ze weer op school zat. Niks waarvoor ze zich echt moest inspannen. Maar na de proefperiode kwam het zwaardere werk in de vorm van volledige bedrijfsstrategieën. Even dacht Margot dat Blurred Inc zich van e-mailadres had vergist, maar de bijgevoegde boodschap met haar naam als aanzet ontnam elke twijfel. Deze immense bestanden, die haar computer deden kreunen, waren voor haar bedoeld, pagina na pagina na pagina over afzetmarkten en koersprojecties, met de simpele vraag alles iets hipper en leesbaarder te maken.

Wat ze ook deed, en wat ze ook steeds beter deed. Noem het kunde of noem het aangeboren talent, maar ze kon het. Terwijl haar eerste pogingen nog rudimentaire samenvattingen van het bronmateriaal waren, leek zich op de duur een bepaalde stijl af te tekenen. Hoewel de aangediende pure feiten en getallen voor Margot even ingewikkeld bleven als een vreemde taal waarvan de grammaticaregels dagelijks veranderden, slaagde ze erin telkens iets af te leveren wat nooit teruggefloten werd. Blurred Inc en haar klanten leken tevreden, maar voor Margot voelde het aan als geleende tijd. Ze verwachtte ieder moment dat ze ontmaskerd zou worden als een valsspeler. Toch kon ze haar trots niet onderdrukken, elke keer als haar meer dan royale loon op haar rekening verscheen. En toen deed Henry zijn intrede, opgevoerd door een onzichtbare regisseur.

Hij verscheen en verliet haar 31 maanden later. Hij verdween op een dinsdag in oktober, het punt voorbij 'ze leefden nog lang en gelukkig', waarna wit onder aan de pagina het verhaal overnam. Hij verscheen op een vrijdag, en het aftellen kon beginnen. Het was een relatie gebaseerd op het falen van een vorige, met Henry

die zich als een drenkeling na een stukgelopen romance meteen vastklampte aan haar.

Het begon allemaal met een vreselijk feestje. Margot was er beland na de smeebedes van Liesje, een vriendin uit haar studententijd. Lichtjes in paniek omdat ze niemand zou kennen bij het verjaardagsfeestje van haar jongere zus, had ze Margot gevraagd ‘alstublieft alstublieft alstublieft’ te komen. Maar bij aankomst bleek dat Liesje nog veertien andere mensen had opgebeld met dezelfde boodschap, van wie er twaalf daadwerkelijk waren komen opdagen, zodat het toch ook een beetje háár feestje werd. Henry was een van hen. Net als Margot was hij alleen gekomen, in de foute veronderstelling de redder in nood te zijn voor Liesje, met kans op kussen.

Daar stonden ze dan, twee individuen in de periferie van elkaars kennissenkring en met niemand anders om tegen te praten. Dan maar zelf een gesprek beginnen, sputterend met veel te veel losse klanken zoals ‘tsja’, ‘allé’, ‘dus’ en dat korte hikgeluid als substituut van een lach, met als troost dat ze er beiden even slecht in waren. Twee mensen opgescheept met eenzelfde onwennigheid, elkaar aftastend met voorzichtige vragen. De hele avond weken ze niet van elkaars zijde. Ze gingen nergens anders staan en probeerden bij niemand anders hetzelfde. Ze bleven netjes naast elkaar als was het een visioen uit de nabije toekomst. Margot was gecharmeerd door het aangename gevoel dat hij werkelijk moeite deed, niet om haar mee te lokken naar zijn huis, niet om zo diep mogelijk in haar te komen, maar wel om haar terug te zien, op een plek met minder bekijks.

Henry koos voor een locatie in het donker met publiek. Hij nam haar mee naar een bioscoop, maar niet voor iets clichématigs als een film. De zaal was die avond afgehuurd door een spelontwikkelaar die een klant was van het reclamebureau waarvoor Henry toen werkte. Dit allemaal ter ere van een uitzonderlijke gamer,

een jongen van nauwelijks zeventien die was overgevoerd uit ruraal Rusland om de nieuwste *downloadable content* van een populair computerspel te promoten. Terwijl in de hal van de bioscoop de hapjes en de drankjes voor de receptie na afloop werden klaargezet, mocht deze speler als eerste de *expansion pack* uitproberen voor de opgetrommelde pers, gasten en enkele uitverkoren fans, van wie sommigen verkleed waren als hun favoriete personage.

Beneden voor het grote scherm stonden een stoel en een tafeltje, met daarop een Dell Alienware-computer met een staart van draden. Onder luid applaus verscheen hij, sjofel en met het bedrijfslogo op zijn T-shirt gedrukt. Na een korte buiging en zonder toespraak nam hij plaats, koptelefoon op en geen aandacht meer voor het aanwezige publiek. Het licht en het gejoel stierven weg en op het scherm verscheen hetzelfde logo als op zijn borst.

Het spel en het uitbreidingspakket ervan werden bestempeld als 'survivalhorror', dus veel te veel monsters en veel te weinig kogels. Een game over een mogelijke toekomst, over een Europa dat is bedekt met sloppenwijken, over een plotse en massale migratie van Afrikanen en niemand weet waarom. Maar op een dag staan ze er, met zijn allen aan de oevers van de Middellandse Zee, als een bende toeristen op het strand. Met zijn allen het water in, met zijn allen zwemmend naar de overkant, te veel om tegen te houden, ook al bombardeert Europa het water. Duizenden sterven, maar er zijn nog miljoenen over. Bij de muur van Spanje kruipen ze op elkaar om erover te klimmen, zo het continent binnen. Vanuit bunkers en helikopters worden ze beschoten. Duizenden sterven, maar er zijn nog miljoenen over. Ze blijven komen, onstuitbaar als een plaag. Daar zijn ze, uitgeput en doorweekt en hongerig, maar met te veel om te onderhouden. Sommigen blijven, de rest sleept zich voort, alle windrichtingen uit, op zoek naar comfort, de meesten in oostelijke richting, naar

Rusland, naar China, naar Japan, tot aan de oevers van de Stille Oceaan. Daar staan ze, daar wachten ze, tot ze met genoeg zijn om weer over te steken. Een spel over een leeg Afrika, ontruimd, niet door honger, maar door angst. Over een supersoldaat die wordt gedropt in het hart van dit zwarte continent, geconfronteerd met mutanten en mysteries.

Na een uur van *headshots*, die werden onthaald op gejuich, en *cutscenes* werd het scherm weer zwart en lichtte de zaal op. Maar de jongen bleef zitten en speelde verder, zich onbewust van het feit dat niemand meer kon meegenieten. Terwijl het publiek de ruimte verliet, zag Margot hoe iemand hem op de schouder tikte en hem bijna teder uit zijn trance deed ontwaken. Ze vroeg zich af hoe lang hij al onderweg was, van scherm naar scherm.

Ze had weinig zin in de receptie, maar Henry kon niet meteen vertrekken. Hij moest nog een paar mensen begroeten, als gezant van het reclamebureau waarvoor hij al twee jaar werkte. Hij was uitverkozen en weggeplukt tijdens zijn derde jaar aan de universiteit om zich op hun kosten verder te specialiseren. Henry was een van die jonge jongens en meisjes op het juiste moment in een voor marketing wanhopige periode. Een tijdperk waarin de sector beseftte dat de klant allergisch was geworden voor reclame, zoals de kijker immuun was geworden voor huilende mensen in realityreeksen. Hij was resistent na decennia van extreme blootstelling. Er waren nieuwe middelen nodig om mensen ervan te overtuigen dat geluk te bereiken was dankzij een financiële transactie.

Zo bedachten ze undercovermarketingtechnieken als *night shop chic*, waarbij nieuwe merken van frisdrank en snoep enkel en alleen werden verkocht in nachtwinkels. Met als enige bedoeling de cool kids – beter bekend als de alfaconsumenten – te bereiken. Want de cool kids shopten niet meer in supermarkten, ook al waren ze alle dagen open. De cool kids deden hun inkopen op nachtelijke uren wanneer niemand wakker was behalve zij en een

paar Pakistanen die overdag wel naar de winkel waren geweest. De cool kids die niet te paaien waren met televisiespots of bus-halteposters, met hun voorliefde voor nieuw en niche en – het belangrijkste van alles – met hun verpletterende indruk op de wannabe's, beter bekend als de bètaconsument, beter bekend als de hele rest. Volgens interne berekeningen was één juist gekozen cool kid evenveel waard als 253 wannabe's, zeker op middelbare scholen. Daarom kregen dertienjarige meisjes dure kleren gratis opgestuurd, om op schoolpleinen te paraderen en nieuwe klanten te genereren.

In een tijdspanne van drie jaar was het geloof in conventionele reclame afgebrokkeld tot het absolute minimum. Totdat het net genoeg was om te benutten als aftrekpost, want iedere cent winst die een bedrijf in reclame pompte, was sowieso belastingvrij. Voorbijgestreefde reclametrucs zoals branding en merchandising, en de leugen dat hippe mensen op hippe feestjes het liefst Fanta dronken, verloren hun glans en het was nu aan mensen als Henry om de oude garde af te lossen. Onder het mom van globale economische crisis werden de budgetten voor traditionele campagnes gehalveerd, maar dat was allemaal schijn. Er waren nog miljarden te verdelen, maar niet voor het ancien regime. De vorige generatie marketeers mocht wel blijven, maar enkel om de façade van respectabele reclamebureaus hoog te houden. Sommigen van hen hadden twintig jaar ervaring en werden in een mum van tijd gereduceerd tot een afleidingsmanoeuvre.

Het was nu aan Henry en de zijnen om al dat geld op te souperen aan nieuw speelgoed. Aan dingen zoals die *viral video* op het internet, die vijf minuten handheld footage van een gemene kettingbotsing waarbij achtendertig auto's betrokken waren, waarvan er maar één vrijwel ongeschonden uit kwam. Wel met een paar deuken, om het geloofwaardig te houden. Kosten noch moeite werden gespaard om het zo realistisch mogelijk te krijgen. Maar het resultaat was dan ook verbijsterend, net als de winst

voor het automerk in kwestie. Graffitiartiesten werden ingehuurd om zogezegd illegale stencils achter te laten op muren, met codes die naar zogezegd ongecensureerde maar toch gesponsorde websites leidden. Zo werden straten en openbare plaatsen, reëel en virtueel, ingepalmd door bedrijven, deze keer niet met immense billboards of pop-upbanners, maar met valse toeristen die je verzoeken een foto te nemen met hun nieuwste gsm, of met valse cafégangers die aan de mensen het dichtst bij de toog vragen een nieuw drankje voor hen te bestellen. In één generatie waren we onze realiteit kwijtgeraakt, maar niemand leek dit echt erg te vinden.

Toen ze een relatie hadden, vertelde Henry soms over dat soort praktijken, voornamelijk om haar te wijzen op haar eigen naïviteit, dat ze niet moest denken dat zij veilig was voor al de verschillende vormen van guerrillamarketing. Lang na hun relatie was dat een van de redenen waarom Margot liever binnen bleef, om zich niet constant een consument te voelen. En zoals zij waren er duizenden in Brussel, capabele mensen met centen, die zich verborgen in appartementen, sommigen uit angst, sommigen voor het comfort, sommigen bezig, sommigen niet, sommigen lang, sommigen pas, sommigen alleen, sommigen heel alleen.

Nadat Henry genoeg handjes had geschud en genoeg wangen had gekust, kon de date voortgezet worden. Zonder veel fouten. Gewoon twee volwassen mensen die waren verwickeld in een plagerig aantrekkingsspel. Maar zonder de evidente afloop, want Margot had geen zin in de voorspelbare volgende ochtend en alles wat daaruit zou kunnen voortvloeien. Nog niet. Misschien lag het aan zijn overmoed toen hij ongevraagd meeliep tot aan haar deur. Misschien lag het aan haar gevoel van eigenwaarde, dat het toch niet zo gemakkelijk mocht zijn. Misschien lag het gewoon aan de passanten, die iets te lang bleven turen om het vanzelfsprekende te mogen aanschouwen. Wat het ook was, Margot weet zeker dat ze hem in de war bracht bij het moment van

afscheid, dat hij de leugen doorzag toen ze vermoeidheid veinsde om elf uur 's avonds.

Het duurde twee weken voordat Henry weer in haar leven opdook. Zelf bleef Margot stil, dat leek haar het beste. Het was laat op een woensdagavond toen hij opnieuw iets liet horen. Op het schermpje van haar telefoon verscheen een bericht van 'Twijfelgeval'. Pas later, toen de relatie als officieel beschouwd kon worden, zette ze zijn ware naam in de lijst van haar contacten, hoewel hij die reputatie van twijfelgeval nooit echt verloor. In contrast met zijn zelfverzekerde gedrag de vorige keer stuurde hij nu een doordachte sms volgens alle grammaticale regels. Of hij haar nog bellen mocht, ook al was het zo laat. Margot wachtte even voordat ze reageerde, en meteen na haar toestemming telefoneerde hij haar. Om te vragen of ze nog naar buiten wilde.

'Buiten? Maar ik heb net mijn gemakkelijke broek aan.'

'En is die zo moeilijk uit te trekken?'

'Wat ben je een subtiele man.'

'Dat maakt mij ook zo schattig.'

'Durf jij echt het woord "schattig" op jezelf te plakken?'

'Ik durf veel.'

'Daar twijfel ik niet aan. Ik heb niet zo veel zin in buiten.'

'Dan kom ik gewoon naar jou.'

'Dat is durven, ja.'

'Zo zie je, ik lieg niet.'

Hier liet Margot even een stilte vallen en Henry was pienter genoeg om dit niet met onnodige woorden te verknallen. Ze was de eerste die iets zei, en hij wist genoeg.

'Maar ik heb ook geen zin om mij om te kleden en ik ben bang dat je misbruik zult maken van mijn vestiaire situatie.'

'Heb je echt zo weinig aan?'

'Niet genoeg om een man te ontvangen.'

'Nu maak je mij heel nieuwsgierig.'

‘Dan mag je zeker niet komen.’

‘Alstublieft, ik beloof braaf te zijn.’

‘Ja, maar dat wil ik ook niet.’

‘Doe je ook zo moeilijk met andere mannen?’

‘Ik weet niet, ik zal het eens vragen... Hé jongens, doe ik moeilijk...? Ze schudden alle zestien van niet.’

‘Heel grappig.’

‘Waarom hoor ik je dan niet lachen?’

‘Ik ben mijn energie aan het opsparen.’

‘Energie om wat te doen?’

Opnieuw een stilte, vlugger onderbroken dan de vorige, met Henry op een fluistertoon.

‘Dat weet je maar al te goed.’

‘Je doet me bijna blozen.’

‘Enkel blozen?’

‘Dat durf ik niet te zeggen via de telefoon.’

‘Zo weinig kleren aan en toch zo preuts.’

‘Dat maakt mij dan weer schattig.’

‘Tot straks, Margot.’

Natuurlijk heeft ze zich omgekleed, niet meer kleren aangetrokken, maar wel iets strakkere. Hij was blijkbaar vlakbij daarnet, want hij belde aan toen ze haar tanden nog stond te poetsen. Deze keer mocht hij wel binnenkomen, met twee flessen wijn uit de nachtwinkel en een herwonnen zelfvertrouwen. Hij was wel iets terughoudender dan aan de telefoon, maar bracht genoeg spanning mee naar binnen om niet meer vanaf nul te hoeven beginnen.

‘En waar zitten die zestien mannen?’

‘Ze hebben zich verstopt onder het bed.’

‘Als reserve of zo?’

‘Misschien.’

‘Dus er is geen plaats meer onder je bed?’

‘Nee sorry, ze hebben ook al een minimaatschappij onder mijn

matras opgebouwd en 's nachts hoor ik ze mij als hun goddelijke bobbel aanbidden.'

'Dat is grappig.'

'Waarom lach je dan weer niet?'

'Ik weet niet. Misschien ben ik gewoon te nerveus om te lachen.'

'Dat is niet erg.'

'Nee?'

'Nee.'

'Mag ik iets vragen?'

'Natuurlijk.'

'Als er geen plaats meer is onder het bed, is er dan nog plaats op het bed?'

'Ik ben nog veel te nuchter voor dat soort vragen, Henry.'

'Dan zal ik ze straks nog een keer stellen.'

'Doe dat.'

Hij had genoeg alcohol gekocht om tot twee uur 's nachts te kunnen drinken. Na de wijn volgde alles wat ze zelf nog in huis had, maar dan ook alles. Totdat elke fles leeg was en niks meer te zeggen viel. Het bed hebben ze nooit gehaald.

Na die eerste dronken nacht is Henry nog drie dagen gebleven. De vierde dag nam hij haar mee naar zijn appartement om schone kleren op te halen. Maar Margot wilde niet meer terug naar haar eigen flat. Zodra ze zijn hal binnenstapte, besliste ze te blijven. De vijf weken die erop volgden, zijn nooit meer geëvenaard, maar elk begin is ook gemakkelijk. Een relatie start pas als het einde lonkt. De intense schoonheid van die paar weken lag niet in de sensatie van prille liefde, die had zich al gemanifesteerd in de dagen ervoor. Het lag in de mogelijkheid van een nieuw leven, de geboorte van een andere Margot in deze baarmoeder van 96 vierkante meter, in de perfectie van een plek. Een appartement met te veel kamers, die werden verbonden door een kronkelige gang, zodat het nooit overzichtelijk aanvoelde. Elke ruimte was

in een andere kleur geschilderd en de hoge plafonds waren versierd met krullen en bloemblaadjes. Een woning waar ze ontdekkingsstochten ondernam als hij uit werken was, en die ze zo lang mogelijk niet met haar eigen spullen wilde bezoedelen. Totdat die vijf weken voorbij waren en haar oude huisbaas aan de telefoon dreigde alles op straat te gooien aangezien ze niet meer betaalde.

Henry huurde het appartement plus werkster al toen hij studeerde, met dank aan zijn rijke komaf en voornamelijk zijn kapitaalcrachtige grootvader, naar wie hij vernoemd was. Het was altijd handig om wat extra cash af te troggelen van de oude patriarch. Iets wat zijn ooms en tantes ook al bedacht hadden, en dat was de reden waarom ze hun kinderen opzadelden met namen als Hendrik, Henriëtta en Henny. Margot had de grootvader zelf nooit ontmoet, als je zijn begrafenis niet meetelde. Zijn ouders wel, maar veel te vroeg volgens haar. Ze was op dat moment allesbehalve in familiemodus, de relatie was nog te wankel en te lijfelijk. Henry wilde echter zo snel mogelijk bewijzen dat het een klein mirakel was dat hij zijn jeugd had overleefd en was uitgegroeid tot een ietwat evenwichtig individu, hoewel hij was opgevoed door twee wezens die waren opgetrokken uit vlees, botten, water, bloed en minachting. Maar zij stelden niks voor in vergelijking met de nummer één in de hatelijke hitparade van zijn familie, namelijk de zus en haar half bekende aanhangsel, wat haar mathematisch gezien een kwart beroemd maakte. Een status die haar met meer trots vervulde dan haar wederhelft, een bijna-BV die werd overmand door zelfverachting, iedere keer als hij op straat werd aangeropen met ‘Wie we hier hebben, dingske’.

Omdat het bijna uitzonderlijk scheen dat twee mensen een liefde beleefden in een stad als Brussel, leek het te kloppen, zij tweeën samen. Hoewel het zeker geen relatie was uit gebrek aan beter.

Er waren altijd anderen, in het geval van Margot voornamelijk virtuele anderen, ontmoetingen via sociale netwerken als Facebook. Haar werk hield haar binnenshuis, haar lijf voor de computer, het appartement haar eenpersoonsplaneet van negen tot vijf met soms signalen uit andere sterrenstelsels. Maar nooit leidde dit tot ontmoetingen, hoe hard sommigen ook aandrongen. De reden was niet dat ze in echtelijke trouw geloofde, eerder dat ze haar comfortabele cocon niet wilde verlaten. Zolang niemand het tegendeel beweerde, achtte Margot zich tevreden.

Henry ontwikkelde zich tot een man van tegenstellingen, zwalkend tussen haar ronduit negeren en ongebreideld liefhebben. Af en toe manifesteerde dat laatste zich in een kinderwens, die hij onaangekondigd in gesprekken smeedt, maar zonder daadwerkelijk te eisen dat ze zou stoppen met de pil, alsof zijn woordenstroom vruchtbaar genoeg was om haar te bezwangeren. Margot slaagde er telkens in om zijn kinderwens op een zijspoor te zetten door over iets anders te praten. Niet dat ze geen zin had in nageslacht, maar nu nog niet, dacht ze. Het zou alles in de war brengen, het zou hen in de war brengen, hen ermee confronteren dat ze zo niet waren, dat ze het niet konden. Dacht ze.

Na zeventien maanden installeerde zich een soort ochtendritme in de relatie. Tot dan toe bleef hij liggen wachten tot zij wakker werd. Maar steeds vaker ontwaakte ze in een leeg bed en vond ze hem aan tafel met de restanten van een ontbijt. Wel altijd met een bord en een glas voor haar. Het maakte niet uit hoe laat hij slapen ging, meestal uren na Margot, maar ook dan glipte hij veel te vroeg het bed uit, zagezegd om haar niet te storen met zijn gewoel. Wanneer zij voor zichzelf koffiezette en ondertussen de krant doorbladerde, vertelde hij ongevraagd over de artikelen die hij juist gelezen had. Wanneer zij ging zitten, stond hij weer op, om zich klaar te maken om te gaan werken. Wanneer zij haar computer opstartte om met haar werk verder te gaan, kwam hij een kus vragen en vertrok. Er waren genoeg avonden dat hij moest

overwerken, en genoeg vrije dagen dat hij thuisbleef om zich geen cliché te voelen. Alles leek goed, of in elk geval goed genoeg, of in elk geval was er nooit een reden om dit samenzijn stop te zetten.

De breuk echter was er een van mythische proporties. Een volledige dag en nacht ruzie, gevoed door voorheen verzwegen verwijten en opgekropte frustraties, gevolgd door seks als afscheid, daarna twijfel door de intense seks, weer proberen de relatie te lijmen met veel excuses, deze nieuwe poging gaan vieren op café met zijn vrienden, door het zuipen weer ruzie met iedereen erbij, zij weggelopen, hij haar achterna rennen, in een steegje tongen en vingeren, aangesproken worden door de politie, in de broek pissen van het lachen, naar huis strompelen en uitgeput neerploffen op bed, waarbij Margot ervan uitging dat de volgende dag alles weer in orde zou zijn.

Maar hij was echt vertrokken, geen glas of bord op tafel, wel de sleutel van de voordeur en een laatste sorry op een briefje, dat ze nog altijd heeft. Hij was weg. Een paar spullen had hij meegenomen, maar de rest mocht ze hebben. Hij was toch rijk genoeg om alles nieuw te kopen, en hij was te lui om verhuizers in te huren. Met een kater in de kop zette ze zich voor de computer en opende het document dat de week erop klaar moest zijn. Ze moest gewoon blijven werken, want vanaf dat moment moest ze zelf de volledige huur betalen.

Doorspoelen naar twee jaar later, beter bekend als nu, nog steeds hetzelfde appartement, hetzelfde werk en dezelfde ex. Ze is bijna achtentwintig, woonachtig in een huis dat haar niet echt toebehoort, en opgezadeld met een kunde die ze niet echt vatten kan. Haar recentste project bestaat opnieuw uit pure, ruwe, onversneden data van een blijkbaar vrij grote speler op de financiële markt. De naam zegt haar weinig, de feiten nog minder. De woorden zijn als krioelende wormen op haar scherm, stuk voor stuk in keurig Engels, maar samen vormen ze een ondoordringbare massa.

Haar opdracht is even simpel als onmogelijk: creëer verwondering uit cijfers, engagement uit beloofde winstmarges en ontroering uit geleden verliezen. Dit allemaal gebundeld in een brochure met de belangrijkste verwezenlijkingen als intro, een ophefmakende missionstatement in het midden en tot slot enkele hoopvolle toekomstperspectieven. En het liefst op maximaal twaalf pagina's.

Iedere herlezing van het bronmateriaal levert nog meer ruis op. Er is geen logica te verzinnen die de eindmeet haalt. Koppig blijven de getallen zich herhalen, met iedere keer andere resultaten, overnames die bevestigd worden en dertig pagina's verder weer ontkend worden. Er zijn zelfs bladzijden met enkel berekeningen zonder context of conclusie. Haar computerscherm is besmeurd met een onstuitbaar braaksel van een compleet dolgedraaide dronken machine. Enkel de paginanummers zorgen voor enige vorm van orde. Aan haar om alles op te schonen.

Ze heeft in het verleden vaker zulke misbaksels ontvangen, maar geen enkel was zo complex als dit. De bijgevoegde mail van Blurred Inc meldt haar dat ze een maand de tijd krijgt om dit af te werken, maximaal anderhalve maand. Ze mailt terug dat een maand zeker voldoende moet zijn, en sluit haar computer af. De rest van de dag spendeert ze op de bank met een boek waarvan ze het begin al vergeten is. Totdat honger de kop opsteekt en televisie weer moeite doet om kijkers te lokken.

Ondertussen ergens in Bonn

De man betreedt de hotelkamer en zonder zich te ontdoen van jas of tas stapt hij de badkamer binnen. Daar draait hij de kraan van het bad helemaal open. IJskoud water vult de kuip en dat maakt genoeg lawaai om het geluid van zijn andere handelingen te overstemmen. Het kost hem een minuut of twee om het apparaat op te starten.

Hij zet alle flesjes shampoo, opgevouwen handdoeken en plastic glazen op de grond, en op de ontruimde wastafel plaatst hij zijn weekendtas. Omzwachteld in een schijnbaar nog verpakt wit overhemd zit het verstopt, het ding dat ooit een laptop was. Maar nu herdacht en gehermoduleerd om één enkele functie ten volle te beheersen, namelijk het opsporen en opslaan van bestanden die afkomstig zijn van andere laptops en smartphones in de omgeving. Een procedure die geen enkel spoor achterlaat. Het maakt niet uit of hun bluetooth uitgeschakeld is, of dat hun beveiliging op de hoogste stand staat. Als het apparaat een ingang ontdekt, dan gaat het binnen.

Hij laat het water tot iets onder de rand komen. Deze computer, aangepast om extreme prestaties neer te zetten, loopt het gevaar extreem oververhit te raken en zichzelf van binnenuit te verwoesten. Maar ook hiervoor is een oplossing bedacht, een variant van Biomodd, ooit begonnen als kunst en nu verbasterd tot dit. De hitte die in de machine cumuleert, wordt afgevoerd

naar een omgebouwde externe batterij, die in het bad drijft. Om het water en de batterij koel te houden giet de man algen uit een plastic bokaal in het bad; ze zullen de warmte opslorpen en gebruiken om te groeien. Hoe groter zij worden, hoe meer warmte ze nodig hebben, en hoe langer de computer bezig is, hoe meer hitte hij produceert. Als een perfect mini-ecosysteem in een badkamer.

De man merkt dat de gegevens al binnenstromen van de verdiepingen boven en onder hem. Nu is het een kwestie van wachten, zonder dat hij de hotelkamer hoeft te verlaten. Meestal laat hij de opstelling een halve nacht ongemoeid, om zo veel mogelijk op te vangen. Het laatste wat hij uit zijn tas haalt, zijn de proteïnerepen en de flesjes water die hij heeft meegebracht, zodat hij geen roomservice hoeft te bellen en niemand hem storen kan.

Deze opdrachten zijn de enige momenten dat hij televisiekijkt, om wakker te blijven tot 's ochtends vroeg. Hij valt in het midden van een reportage over de sloppenwijken rond Mumbai, waar voornamelijk geïmmigreerde Pakistanen verblijven. Onderzoekers hebben ontdekt dat familiebanden daarginds fictie zijn geworden, dat het kinderen van jongs af aan wordt afgeleerd hun ouders te zien als enige zorgverstrekkers. Hetzelfde gebeurt met de relatie tussen broers en zussen. Wiens kind bij wie hoort, vertroebelt gewoon. Volgens experts is dit fenomeen te wijten aan een pure overlevingsdrang, een mechanisme dat wordt geïnstalleerd in de hoofden van de kinderen, zodat ze geen enkele kans op een betere toekomst zouden laten schieten vanwege emotionele banden.

De resterende uren blijft de man zappen tussen herhalingen van lokale nieuwszenders en Duits gedubde sitcoms, met op drie verschillende zenders drie verschillende afleveringen van dezelfde serie.

De nacht vordert, hij heeft niks omhanden, maar slapen is geen optie. Nu is het beste moment om binnen te dringen in ander-mans levens, wanneer ze hun computers ongemoeid laten en blootstellen aan elke mogelijke binnendringer. Het apparaat in de badkamer blijft gulzig gegevens opslurpen, ongeacht hun herkomst. Het ware doelwit bevindt zich twee verdiepingen lager, een Sony Vaio-laptop die te slapen is gelegd door zijn baasje, een entrepreneur uit Noorwegen. Waarom deze Noor zich in dit hotel in Bonn bevindt, is onduidelijk. Maar het kan geen toeval zijn dat deze zakenman verschijnt op het moment dat een delegatie van Samsung op visite komt bij Deutsche Telekom. De ontmoeting van de twee concerns is uiterst geheim. Aangezien het bespioneren van de samenkomst zelf onmogelijk geacht wordt, ligt de focus op de derde partij, op de vraag wat de Noor precies te bieden heeft. Het antwoord wordt hopelijk overgedragen naar het ding op de wastafel.

Rond drie uur is er een kort krakend geluid te horen, een teken om af te ronden. De man stapt de badkamer binnen en schakelt het apparaat uit. De algen, die verstikt zijn door een gebrek aan zuurstof, liggen als een dun laagje roestbruin mos op het water. Hij rolt zijn mouwen op en met zijn handen schept hij de dode materie uit het bad, zo het toilet in. Hij ontkoppelt het apparaat van alle kabels, ook de batterij laat hij helemaal afkoelen in het bad met vers koud water. Pas als het helemaal tot rust is gekomen, wordt het met zorg opgepakt en naar het bed gedragen. Daar verbindt hij het met een gewone laptop, om zo de verworven informatie te bekijken. Nu begint het echte werk, het doorpluizen van duizenden en duizenden gegevens tot hij iets bruikbaars aantreft.

Met het waterkokertje op de kamer zet de man genoeg koffie om dit nog uren vol te kunnen houden. Eerst bekijkt hij vluchtig alle foto's, in de volgorde die het apparaat heeft bepaald,

familiefoto's zij aan zij met de meest extreme pornofoto's, soms afkomstig van dezelfde computer. Zo ontdekt hij een volledige verzameling van webcamfoto's die een man van zichzelf heeft genomen, in verschillende stadia van ontkleding en van opwinding. Daarna wist hij alle telefoonnummers uit smartphones en berichten van geliefden, zakenrelaties en erotische sms-diensten. Totdat er alleen documenten en mails overblijven.

De volgende selectie gebeurt op basis van taal. Aangezien de hele planeet en haar instellingen ooit op een dinsdag hebben besloten om alles van belang in het Engels op te stellen, sneuvelt er niet zo veel. Zo vindt hij ook een manuscript van een Britse succesauteur die al zes weken op kosten van de uitgeverij in dit hotel een einde probeert te breien aan zijn verhaal. Voorlopig is de schrijver gestrand op een 85.964 woorden lange moordfantasie over zijn vrouw met fragmenten als: 'Ik droom dat ik haar openruk met gretige vingers, omdat ik wil weten wat er in haar zit, daar diep in haar, daar in haar ingewanden, daar tussen haar bloed, wat haar kop verstopt voor mij. Ik graaf dieper en dieper in haar, ik kijk niet meer naar haar gezicht, ik wil het niet meer zien. Ik gebruik mijn spade nu, om het gat in haar lijf nog groter te maken, om nog verder te komen, op zoek naar iets wat alles de moeite waard zal maken. Ik hoor haar kermen en kreunen nu. Dat betekent dat ik op de goede weg ben, dat ik er bijna ben, in het middelpunt van haar lichaam. En als ik het vandaag niet vind, dan ga ik morgen gewoon verder, dan overnacht ik wel in haar lijf, dan blijf ik slapen op haar maag, dicht bij haar hart, haar zwak kloppende hart. Als ik het morgen niet vind, dan blijf ik zoeken, dan haal ik haar uiteen, stukje per stukje, tot er niks meer overblijft van haar. Behalve dat wat ik zoek, maar ik zal het pas herkennen als ik het zie en vasthoud. Als ik wakker word, blijf ik liggen. Naast haar. Blijf ik. Bij haar. Niet omdat het moet, maar omdat ik het zo graag zo goed wil doen. Goed zijn in iets, in iets echts, in dit, in de ontegensprekelijke juiste keuze

te zijn, in elk geval voor haar. Ik stel haar vragen, veel vragen. Elke dag overrompel ik haar met vragen. Zodat ik zelf niet hoeft te praten, zodat zij mij niks vragen kan.'

Verder leest hij niet. Geen tijd te verliezen. Het is al na zevenen als hij een kwart van de documenten heeft doorzocht. Nog vijf uur te gaan voordat hij moet uitchecken en naar het vliegveld vertrekt. Gestommel op de gang wijst op de eerste wakkere gasten, richting de lift, richting ontbijt. Hij probeert de geluiden van buiten te negeren om geen minuut onbenut te laten. Pagina na pagina, document na document wordt gewist, tot er een honderdtal overblijven.

Rond tien uur begint de vermoeidheid zich echt op te dringen en zijn hoofd te bombarderen met zwarte vlekken. Ondertussen schuifelt de schoonmaakploeg langs de kamers en klopt ook bij hem aan, ondanks het bordje 'Do not disturb'.

'House keeping?'

'No thank you.'

Gestoord in zijn concentratie verlaat hij zijn stoel om zijn gezicht te wassen met daglicht om de afdruk van zijn scherm op zijn ogen weg te vegen. De man die nooit zijn naam gebruikt, gunt zichzelf een pauze van een paar minuten. In zijn branche gebruikt niemand zijn echte identiteit, maar een codenaam bestaande uit symbolen en leettertekens die Google niet vinden kan om onopgemerkt te blijven in het netwerk. Het idee is afgekeken van undergroundmuzikanten met dat soort onuitspreekbare namen, omdat ze weten dat ze zo nooit mainstream kunnen worden en alleen de echte fans hen wel vinden zullen. Zijn beroepsnaam is een combinatie van letters en tekens die ooit door een uitgestorven volk in de wanden van een grot lijken gekapt. Een bestaan als een geheim, met exclusieve diensten voor heel exclusieve mensen die weten waar ze moeten zoeken.

Buiten is er weinig waar te nemen, enkel een stukje snelweg

iets verderop en de halflege parking beneden. Hij veronderstelt dat er nog weinig andere gasten in het gebouw vertoeven, zeker op zijn verdieping, waar het geklop van de schoonmaakster steeds wordt gevolgd door de klik van een magneetkaart. Op het moment dat hij zich wil omdraaien om verder te werken, ziet hij hoe een auto de parking oprijdt. Hij wordt dwars over de scheidingslijnen geparkeerd en de bestuurder doet geen moeite om dat te herstellen. Zo blijft de auto ongemanierd staan, dit vuilwitte eendje tussen de glimmende zwarte zwanen. Nog voordat de motor volledig stilgevalen is, krast de deur open.

Daar, vijf verdiepingen onder hem, staat een meisje, hoogstens twintig en druk telefonierend, wat haar roekeloze rijgedrag kan verklaren. Ze kijkt omhoog, naar een kamer ergens aan de andere kant van het hotel. Hij vermoedt dat ze hier niet is voor een zakelijke afspraak, maar misschien wel opgetrommeld door de schrijver als traktatie voor een afgewerkt hoofdstuk. Hij stelt zich voor hoe de auteur haar nu observeert, terwijl hij luistert naar haar stem via de telefoon. De man ziet hoe het meisje nee schudt, hoe ze blijft staan en dan verslagen de telefoon laat zakken. Hoe ze terugkeert naar haar auto, maar toch twijfelt om in te stappen. Hoe ze een nummer intikt en naar de plek loopt waar ze daarjuist stond. Met de telefoon tussen schouder en wang geklemd laat ze, in het midden van de parking, haar handen verdwijnen onder haar rok. Pas als ze als bewijs van haar overgave haar slipje omhooghoudt, krijgt ze toestemming om door te lopen. De man wacht tot ze uit zijn gezichtsveld is verdwenen, en zet zich weer aan het werk.

Nog een uur en nog een fractie te gaan. Dit is voor hem routine geworden, deze archeologische zoektocht naar verborgen ideeën, het afstoffen van documenten op zoek naar sporen en woorden. Met één blik op de data weet hij meteen dat hij gevonden heeft wat hij zocht. In de vorm van een simpele PowerPoint, zeventien dia's groot, met grafieken van marktonderzoek en een

voorstel tot een exclusief samenwerkingsverband tussen beide telefoniegiganten plus bijbehorende koersprojecties. En allemaal mooi op schema.

Als beloning voor zichzelf neemt hij nog een douche. Opgefrist spendeert de man de volgende twintig minuten aan gegevens opslaan, de rest wissen, laptop inpakken, lakens verfrommelen, apparaat in het overhemd stoppen, plastic verpakking dichtplakken, plastic bokaal uitspoelen, tandenpoetsen, batterij afdrogen, zichzelf afdrogen, haar kammen, aankleden, dubbelchecken en de deur achter zich toetrekken, nog net op tijd om te kunnen ontbijten.

Beneden in de lounge zit de zakenman van de naaktfoto's te wachten op een taxi en ongeïnteresseerd met zijn iPad te spelen. Voor de rest is er niemand, los van het personeel. De Noorse zakenman is vanmorgen al heel vroeg vertrokken naar de geheime vergadering. Als zijn voorstel goedgekeurd wordt, zal binnen de week een persmededeling over de samenwerking verspreid worden. Maar tegen die tijd zijn de juiste mensen al ingelicht, en hebben ze de juiste aandelen al gekocht.

Door de manskrote ramen heeft hij zicht op de parking, waar de witte auto van het meisje nog steeds fout geparkeerd staat. In de ontbijtruimte wordt niks meer bijgevoerd en de man moet het stellen met de restjes, veel brood, weinig eieren en geen worsten. Hij is ook niet van plan veel te eten, enkel genoeg om in de luchthaven geen rotzooi te hoeven schransen. Aan koffie, croissants en een krant heeft hij genoeg.

Alleen in de grote zaal eet hij rustig, zonder zich iets aan te trekken van de Turkse dienstmeiden die in stilte de andere tafels verlossen van kruimels en korsten. Zijn tafel mijden ze, ook al is het twee minuten na de toegestane tijd om te ontbijten. Maar in een hotel als dit doen ze niet moeilijk. De krant vertelt hem weinig nieuws, los van een artikel op de derde pagina over het toe-

nemende aantal sektes in World of Warcraft. De meeste ervan zijn ontstaan na de virtuele begrafenis van een dode Chinese gamer en sommigen trekken in dit onlinelandschap rond met een zeer agressieve drang tot bekeren. De journalist besteedt extra aandacht aan een vermoedelijk Tsjechische groep die op allerlei fora een geprogrammeerde apocalyps aankondigt. Wat ze precies bedoelt, is nog onduidelijk. Volgens sommige bronnen behoort de groep tot een afgescheurde fractie binnen de Scientologykerk, aangezien er grote links bestaan tussen de leer van die kerk en de mogelijkheden van WoW. Anderen zien dan weer links met de internetgoeroe Hyun-Ki.

Halverwege het artikel wordt de man geroezemoes bij de deur gewaar. Acht minuten te laat betreedt het meisje de ruimte, vraagt of er nog iets te eten valt, krijgt een beleefd nee en begint te smeken. Wat ook niks oplevert. Pas als ze haar stem verheft, mag ze binnenkomen. Van de schrijver is geen spoor.

Het meisje kiest voor een tafel aan het raam, net als hij, haar gezicht zijn richting uit, zonder enige aandacht aan hem te besteden. Ze blijft eerst zitten, alsof ze verwacht dat alles gebracht zal worden. Haar telefoon piept, ze leest het bericht en legt het toestel neer. Zichtbaar geïrriteerd gaat ze dan maar zelf een kop koffie halen. Onderweg neemt ze een kommetje olijven en vier chocoladebroodjes mee. Zonder hem een blik te gunnen scheurt ze stukken van haar broodjes en propt die in haar mond. Ze blijft berichten ontvangen, maar negeert die.

Elke tafel is ondertussen afgeruimd, behalve die van hen. Het kan niet zijn dat ze zich niet bewust is van zijn aanwezigheid, van zijn blik op haar, van zijn mening over haar. Hij vraagt zich af wat de schrijver van haar verlangde, of ze haar uitgetrokken slipje moest afgeven toen ze binnenkwam. Hij vraagt zich af of ze meteen naar binnen mocht, of dat ze zich eerst verder moest uitkleden op de gang terwijl hij door het spionnetje gluurde, en hoe lang ze daar getwijfeld heeft, hoe lang hij gewacht heeft tot

hij de deur opende voor zijn blote cadeau. Hij vraagt zich af of hij haar naam uitsprak, of hij haar naakt liet voorlezen uit zijn eigen werk, of hij verder werkte met haar hoofd in zijn schoot. Hij vraagt zich af wat zij verwachtte van hem, of ze zich tegen de muur liet drukken als een van zijn personages, of op tafel, waar verdorde voedselresten in het weke vlees van haar borsten prikten, of ze zinnen citeerde, of ze hem een beetje bang maakte met haar totale toewijding, of ze hem hard maakte in het volle besef dat hij haar pijn zou berokkenen met wat zij veroorzaakt had bij hem, of ze sporen naliet op hem, haar nagels zo diep in zijn vlees dat het nooit meer zou genezen, een stukje afgebeten tong tussen haar tanden, haar pasgewassen haar als een warm vlies op zijn gezicht. Hij vraagt zich af of ze hoopte hersteld te worden door hem, of gered of opgelost als een mathematisch probleem, of hij haar wegstuurde of dat ze zelf vertrok, hem achterlatend als een wrak, en nu trots zijn sms-smeekbedes bewarend voor later.

Wanneer haar kop koffie leeg is en de olijven op zijn, kijkt ze naar hem, naar zijn dromerige blik, die ze beantwoordt met een ondubbelzinnige middelvinger. Wat bij hem een glimlach ontlokt. Maar dan is ze al lang naar buiten, naar haar auto. Ook voor hem is het tijd om te vertrekken. Bij het uitchecken knikt hij enkel op de standaardvraag of alles naar wens was, om zo weinig mogelijk van zichzelf of zijn herkomst prijs te geven.

Buiten overvalt hem de kilte van deze late winter. Een shuttlebus brengt de man en drie anderen naar de luchthaven, en een uur later brengt een vliegtuig hem en achtenzeventig anderen naar Brussel. Het plan is om nog eerst alles veilig op te bergen bij hem thuis en zich dan met de informatie naar Blurred Inc te begeven. Mailen is geen optie omdat andere mannen en vrouwen zoals hij het bericht onderscheppen kunnen. In een tijdperk zonder geheimen is mysterie het kostbaarste bezit geworden. Om dezelfde reden kiest bijvoorbeeld Apple ervoor om elke ope-

ning van een nieuwe winkel te omhullen met een waas van twijfel en mediastilte.

Met een taxi komt hij aan bij zijn appartement bij het Zuidstation dat hij huurt onder een valse naam. Het gebouw met zeven verdiepingen is jaren geleden volledig gerenoveerd, maar heeft de lange nepmarmeren hal behouden. Een totale verspilling van ruimte met drie keer om de drie meter drie treden tot aan de lift. Maar de grandeur charmeert hem telkens bij elke thuiskomst.

Hij woont helemaal boven, met als enige buur een vrouw die er ook bijna nooit is, net als zoveel anderen in het gebouw. Voor de meesten hier is dit niet meer dan een aanlegdok, een plek voor hun post en planten die weinig water nodig hebben. Ze hebben al te veel landen uitgeprobeerd om nog moeite te doen om zich aan te passen en vrienden te maken.

Eerst pakt hij zijn spullen uit, met extra zorg voor het apparaat. Met de zoekfunctie uitgeschakeld start hij het op, om het digitale onkruid te wieden, zodat er geen onnodig document achterblijft en zijn systeem met een woekerend virus aantast. Daarna controleert hij de algenkwekerij in zijn badkamer, een honderdtal exemplaren in een groot aquarium met een gestage toevoer van zuurstof en op een constante hoge temperatuur. Dit hele systeem is het geheim van zijn duurbetaalde niche. Zonder dit alles is hij onbelangrijk. Wanneer hij alles nog eens gecontroleerd heeft, vertrekt hij, deze keer naar het kantoor van Blurred Inc aan de Louizalaan, met in zijn jaszak een USB-stick.

Beneden in de hal van zijn appartementengebouw, bij de deur naar de kelder wachten ze hem op. Deze drie mannen, net als hij huurlingen maar dan van concurrerende bedrijven, zijn speciaal voor hem gekomen. Er is een dood besteld. Deze handeling zal zich in totale stilte voltrekken. Vanaf het moment dat de man de liftkoker zal verlaten, zal een van de drie hem vastgrijpen, de ander zal zijn mond bedekken en de derde zal zich met het wur-

gen bezighouden. Er zal niks aan het toeval overgelaten zijn en dat zal de man ook beseffen, wetend dat elke vorm van verzet nutteloos zou zijn.

En zo geschiedt het. Het open en dicht ratelen van de metalen accordeonliftdeur verdoezelt elk ander geluid. De eerste persoon houdt zich laag, zodat de ander moeiteloos het hoofd kan vastgrijpen. De gecombineerde kracht van beiden maakt elk bevel overbodig. De derde volgt snel. De dunne draad snijdt diep in het vlees van de nek, en het resultaat is onvermijdelijk. Ze nemen hem mee naar boven in de lift, die nog niet heeft bewogen. Ze leggen hem op het bed, met het nodige respect. De stick wordt hem ontnomen, de informatie wordt later doorverkocht. Het apparaat wordt verwoest, hoewel het geen gevaar meer vormt zonder de kunde van de man. De rest van het appartement laten ze ongemoeid. Dat is de afspraak.

Ondertussen nog steeds in Brussel

Nog twee uur te gaan voor de werkster komt, maar toch treft Margot al voorbereidingen voor haar naderende vertrek. De afgelopen dagen gingen op aan vruchteloze pogingen om progressie te maken in haar opdracht. Maar ze is geen letter verder gekomen. God weet hoe vaak ze opnieuw is begonnen, hoe vaak ze dezelfde regels heeft herlezen, hoe vaak ze andere woorden heeft uitgeprobeerd totdat de zinnen bezwaken onder hun eigen onduidelijkheid en werden afgevoerd. Soms kon ze een alinea of drie verzinnen, maar daarna leek niks nog genoeg betekenis te hebben als vervolg, met als enige optie een volkomen leeg blad.

Sinds eergisteren is Margot niet meer buiten geweest, daar was geen reden toe. Ook niet om eten te halen. Er zijn genoeg lui-aards en kluizenaars in deze stad om een volledige industrie van afgeefeten in stand te houden. Margot probeert steeds iets anders te bestellen, als alternatief voor een gevarieerd dieet. Meestal kiest ze genoeg voor twee personen. Niet uit schaamte, maar omdat ze gemerkt heeft dat de opdringerige bezorgers op brommers zich koest houden als ze de aanwezigheid van een man vermoeden. Margot zelf voelt geen enkele schroom omtrent haar alleen-zijn, hoewel anderen haar eenzaamheid bijna als choquerend ervaren.

Na het verdwijnen van Henry volgden er weinigen. Ze heeft ook nooit veel waarde gehecht aan het idee dat een mens pas compleet is als die eenmaal samen is. Dat is een overtuiging die ontelbare anderen wel koesteren, een irrationeel geloof in relationele verlossing dat moeilijker uit te roeien is dan welke godsdienst ook. De gedachte dat liefde zaligmakend is, snapt ze wel, maar ze gelooft niet dat een mens werkelijk een ander mens nodig zou hebben.

Na Henry was er een korte reeks van drie mannen, gecompri-meerd in een tijdspanne van enkele weken. Ze boden zichzelf aan en stelden haar uiteindelijk teleur, waarna zij hen verliet zonder uitleg en zeker zonder excuses, van de ene dag op de andere, op dezelfde manier als bij haar vorige baantjes. Alle drie de relaties ontstonden uit plagerijen op Facebook, uit contacten die er voorheen altijd waren, maar nooit fysiek werden. Opgehitst door haar vernieuwde status als single, die onder haar profiel-foto prijkte, kwamen velen zich aanmelden, ongeacht hun eigen status.

De eerste die ze toeliet, was niet meer dan een late wraakoefening jegens Henry. Ze koos voor zo fout mogelijk, ze koos voor een jongen met een kwalijke reputatie en weinig geld, iets wat hem niet tegenhield om veel uit te geven. Hun begin, hun einde en alles ertussen nam amper twee weken in beslag en op geen enkel moment leken ze waarlijk geboeid door elkaar. Al hun afspraken speelden zich af in kroegen in het gezelschap van zijn vrienden of bij hem thuis, met dezelfde entourage, waarbij zij tweeen even in zijn slaapkamer verdwenen. Tijdens die enige momenten alleen werd al het gefluister en gevrij overstemd door het rumoer in de kamer ernaast. De dag na haar vertrek wiste Margo zijn nummer uit haar telefoon en zijn naam uit haar Facebookcontacten. Ook van zijn kant heerste volstreekte radiostilte.

De tweede in de serie was dan weer een reactie op de vorige, en die kerel kreeg een volledige maand om zich te bewijzen.

Langer hoefde het voor haar niet te duren. Ook hem liet ze nooit langskomen bij haar thuis. De sporen van Henry waren nog niet vervaagd en als na een moord wilde ze alles onaangetast laten, in elk geval voor even. In tegenstelling tot de eerste was deze jongen een en al aandacht. Hij verwaarloosde zelfs zijn studie voor haar, iets wat haar eigenlijk enorm irriteerde. Net als zijn briefjes, die waren volgekrabbeld met lofbetuigingen aan haar en die hij overal verstopte in potten, onder kussens en tussen de krant, met uitspraken als: 'Vannacht begin ik een sekte met één volgeling voor de godin naast mij in bed.' Toch liet ze dit langer dan verwacht op zijn beloop. Ze onderging de vleierijen als een kat die geaaid wordt, schijnbaar onverschillig, maar verveeld als het aaien gestaakt wordt. De jongen deed zijn best, maar voelde ook wel het einde naderen vanaf dag twintig, wat hem nog vastberadener maakte en haar nog geïrriteerder, tot de gênante finale op dag 30. De dag dat hij ervoor koos haar te overtuigen van zijn eeuwigdurende liefde en toewijding, maar ook de dag dat zij al zijn hoop op meer verbrijzelde met deze vraag:

'Oké, stel dat het stopt?'

'Stel dat wat stopt?'

'Ons.'

'Ons wat?'

'Niet iets van ons, gewoon ons tweeën.'

'Maar dat wil ik niet.'

'Wie heeft het hier over willen? Ik heb het over het feit dat het zo is.'

'En mag ik meebeslissen over ons einde?' vroeg hij.

'Liever niet, zo werkt het ook niet. Je moet met tweeën zijn om te beginnen, maar om te stoppen is een van de twee genoeg.'

'Maar ik wil dit.'

'Wat dit? Man, vrouw en heel veel gedoe?'

'Ik ben verzot op gedoe.'

'Ik niet.'

‘Margot, ik ben er echt van overtuigd dat dit kan werken.’

‘Denk je dat echt? Denk je dat het gewoon kan? Gewoon samen zijn en perfect blijven, zelfs gewoon goed blijven, denk je dat echt, dat wij dit perfect zouden kunnen, elkaar liefhebben en niks anders willen?’

‘Ik doe mijn best.’

‘Dat weet ik en dat hoeft niet.’

‘Maar je ziet toch hoe fijn ik dit vind, levert dat geen greintje twijfel op? Is mijn geluk dan zo weinig waard?’

‘Doe niet zo egoïstisch.’

‘Sinds wanneer is gelukkig proberen te zijn een egoïstische daad?’

‘Als een ander verantwoordelijk is voor dat geluk, is dat zeer egoïstisch en ook heel lui.’

‘Maar dat is wat relaties zijn. Je maakt de ander gelukkig in de hoop dat de ander jou gelukkig maakt. Dat is de ongeschreven regel, Margot.’

‘Alsjeblieft, begin niet met regels, en zeker niet met regels die enkel in jouw kop bestaan.’

‘Oké, geen regels. Maar wel dit dan, Margot. Jij doet mij echt aan alles twijfelen, ik denk aan stoppen met school en jou gewoon volgen. Niet als “man van”, maar als “fan van” en ik zou je alle ruimte geven die je nodig hebt tot je klaar bent voor mij, en dan sta ik klaar voor je. Dan zien we wel hoe sterk deze liefde is.’

‘Welke liefde?’

‘Onze liefde.’

‘Maar er is geen liefde.’

‘Dit is toch meer dan lust?’ vroeg hij haar.

‘Ja, iets meer, maar niet genoeg.’

‘Geef me dan tijd.’

‘Dat gaat ook niet. Waarom is het zo moeilijk voor jou om te aanvaarden dat ik een individu ben, dat mijn toestand niks met jou te maken heeft?’

‘Zeg mij wat er mis is met mij en ik verander het, ik verander het met alle plezier en voor altijd. Zeg gewoon wat er mis is met mij? Is het mijn soort kleren, mijn soort lachen, mijn soort lul, mijn soort zuipen, mijn soort sigaretten, mijn soort vrienden, mijn soort falen, mijn soort zwijgen, mijn soort kuren, mijn soort snurken, mijn soort juichen, mijn soort stront, mijn soort geur, mijn soort leven? Ik kan het allemaal veranderen in de best mogelijke versie van mezelf’, riep hij haar toe.

‘Dat hoeft niet. Dat wil ik niet. Dat is het juist. Ik wil jou gewoon dertig dagen van mijn leven gegeven hebben. Ik heb jou een vrouw gegeven met alles open behalve haar kop, en dat moet genoeg zijn. Jij bent niet verantwoordelijk voor mij, jij hoeft mij niet te redden, hoe verloren ik ook zijn mag. Deze zelfdestructie is mijn keuze. Laat dit gewoon een fantastische fantasie zijn, geen relatie uit gemakzucht, maar gecondenseerd als een filmtrailer, zo goed gemonteerd dat je de film niet eens hoeft te zien. Ik houd dit niet langer vol, ik kan niet meer dit meisje zijn, dit personage dat je aanbidt, terwijl de actrice die haar speelt, jou geen seconde interesseert. Je bent verliefd geworden op een mythe, op een soort vrouw, niet op een individu. Waarom mag ik niet alleen zijn van jou? Ben ik te mooi, te lief, te slim, te lekker om alleen te zijn? Is eenzaamheid een ziekte of zo, zelfs een terminale als je een meisje bent? Ik heb geen bevestiging nodig van mijn goedheid of van mijn slimheid. Maar ik had dit wel nodig, in elk geval voor dertig dagen. Ik ben klaar en ik wil stoppen met zo weinig mogelijk pijn voor beide partijen, in de fase zonder al te veel beloftes. Laten we alstublieft niet te veel respect tonen voor tradities, ze hebben niks opgeleverd, behalve hun eigen ondergang. We zijn in een nieuw tijdperk beland en we hebben geen relaties meer nodig om te overleven, om een godheid te paaïen, om kinderen te kweken, we hebben elkaar niet nodig. Dus als twee mensen voor elkaar kiezen, laat dit dan gebeuren uit volstrekt vrije wil en niet uit angst om alleen te zijn.’

De jongen zweeg, maar niet lang. De jongen sprak, maar niet luid.

‘Ik heb geen monoloog voor jou, ik heb geen tegenargumenten om te bewijzen dat je bij mij moet blijven, Margot. Het zou ook niet moeten, een man en een vrouw moeten elkaar toch niet elke dag overtuigen om samen te blijven. Ik vind het alleen ontzettend spijtig dat ik dit ben, een twijfelgeval.’

De dag erna, nog voordat hij wakker werd, vertrok Margot naar huis. Na een week stopte hij met bellen.

Na een maand kwam de derde man, eerder als een vergissing. De eerste van de drie die wel binnen mocht in haar appartement. Het was een relatie die in stand werd gehouden door seks en de gesprekken ertussen, als prelude tot de volgende neukpartij wanneer hij weer hersteld was. Twee weken duurde dit, alles bij elkaar geteld zes momenten samen. Margot beschouwde dit als een noodzakelijke periode in haar volwassenwording, een inhaalmanoeuvre voor een wilde studententijd die ze nooit beleefd had. Tot alle spanning verdween en het een kwestie van agenda's werd. Net als bij de anderen liet ze dit doodbloeden door een volgehouden stilte. Daarna waren mannen geen factor meer in haar leven, nadat ze voor haarzelf het bewijs had geleverd van haar ontoereikendheid om samen te zijn.

Sindsdien heeft werk alles overgenomen, met steeds complexere materie die al haar concentratie opeist. Vanmorgen kreeg ze nog eens een mail of ze al gevorderd was in haar laatste project. Ze loog van wel, maar de waarheid is dat zelfs de titel nog ontbreekt. Hoewel dit normaal de minste moeite kost.

Ze sluit de computer af en bergt die op in haar tas. Het is tijd. Haar wekelijkse routine begint in de douche. Lang laat ze haar gezicht overspoelen met water, tot haar rug rilt van de kou. Na het afdrogen kleedt ze zich niet meteen aan. Ze blijft graag zo staan, in de wegebbende badkamerstoom, haar blanke lijf nog

rood van het schrobben, haar warrige kapsel verscholen in een handdoek, haar borsten glimmend van het insmeren, haar lichtbollende buikje als enige plek bespaard gebleven van sproeten. In deze exacte omstandigheden vindt ze zichzelf echt aantrekkelijk. Eén keer heeft ze geprobeerd dit beeld vast te leggen op foto, maar de flits maakte alles kapot en zonder flits kwam het niet overeen met wat zij in de spiegel zag. Daarna heeft ze het niet meer geprobeerd, ze zou het toch nooit aan iemand anders tonen. Dit moment van voldoening over haar eigen uiterlijk duurt nooit langer dan een kwartier, maar dan is ze ook klaar met tandenpoetsen en kleren aantrekken.

Precies een kwartier voordat de werkster er is, staat ze buiten. Iedere keer voelt het als aanpassen, het beeld bijstellen van hoe ze dacht dat de wereld was. Het liefst wil ze direct terug naar binnen, maar het vooruitzicht van twee uur in één ruimte met die vrouw lijkt haar nog iets erger.

Zoals steeds is het rustig in haar straat. De enige voorbijgangers zijn mensen op weg naar hun auto, nooit burens. Misschien zijn die er binnenkort wel, als het huis op de hoek is afgewerkt en elke verdieping een duur appartement is geworden. Lang heeft het leeggestaan, tot pure verkrotting, met aan de gevel een bord van een vastgoedfirma dat op den duur even verweerd oogde als het gebouw zelf. Nu is het bedekt met steigers en voor de deur staat een vuilniscontainer om het te verlossen van alle opgehoopte rotzooi. Nieuwsgierig neemt Margot een kijkje in de toren van huisraad. Een bank geklemd tussen gootsteen en wasmachine prijkt als een dwarse mast omhoog, het middelste kussen opengereten om te dienen als asbak.

De vorige inwoner betrok het huis 22 jaar geleden, hij kreeg het na een erfenis. Het was te groot voor een man alleen, dus bleef hij voornamelijk op één kamer, waar hij werkte aan zijn geheime project, het categoriseren en analyseren van elke seksuele fanta-

sie die in zijn hoofd opborrelde. In schriftjes noteerde hij uitvoerig welke beelden zijn eigen lust hem inlepelde, samen met iedere mogelijke verborgen boodschap. Stuk voor stuk oervervelende, religieus getinte uiteenzettingen over afwezige moeders, betere broers en een blijkbaar heel geile messias met pedofiele neigingen. Momenteel lag zijn levenswerk op de bodem van de vuilniscontainer, wat hij zelf heel toepasselijk zou vinden.

Margot wandelt de straat uit en zo begint haar wekelijkse zoektocht naar een schuilplaats in deze samenzwerende stad.

Eerst hier, in deze McDonald's, met op de televisie een quiz zonder geluid. Op dit uur geven ze een gratis muffin bij een kop koffie. Ze blijft hier, tot de middagdrukke haar wegjaagt, ongeveer twintig minuten die ze spendeert samen met een vast cliënteel van luidruchtige Aziaten, verdwaalde toeristen en bedelaars die hun eigen blikke bier binnensmokkelen. Vandaag zit er een vrouw aan Margots gebruikelijke tafel. Blank en niet veel ouder dan Margot. Geconcentreerd verorbert ze een Big Macmenu met nog drie extra cheeseburgers. De helderheid van haar ogen doet het lijken alsof er elk moment tranen kunnen vloeien. Of misschien is het al zo, misschien is Margot nu getuige van een vrouw op de rand van een inzinking in het openbaar. Bijna furieus zet de vrouw haar tanden in het vlees. Margot kan niet stoppen met staren naar deze tekenen van lichte hysterie. Niks aan de kleren van de vrouw verraadt een mentale teloorgang. Als alles op is, blijft de vrouw nog zitten, dromerig rondturend, waarbij ze heel even aandacht heeft voor Margot, die snel opstapt.

De volgende halte is een winkelstraat, waar ze nooit iets past of koopt. Snuffelen en weer wegwezen, wat haar een kwartier oplevert. Daarna weer een kop koffie in een biologische broodjeszaak. Nog meer dan anderhalf uur te gaan voordat het veilig is om terug naar huis te keren.

Met zijn allen bezetten mensen met een baan dit soort plekken om ook nog eens hun lunchpauze samen door te brengen.

Zoals elke week worden ze gefascineerd geobserveerd door Margot, die dit soort momenten nog nooit zelf heeft beleefd. Naast haar zitten vier vrouwen, collega's in dezelfde parfumwinkel, overvloedig besprenkeld met de eigen koopwaar, als vier scherpe geurkaarsen met flikkerende tongen. Lang geleden hebben deze Marokkaanse meisjes de hoofddoek afgezworen en alle gevolgen hiervan omhelsd tot ze een heerlijke milde decadentie beleefden, met een baan die in status niet hoefde onder te doen voor die van caissière bij Delhaize. De hoon en de beledigingen van de buurjongens die zijn opgehitst door de lokale imam, zijn niet meer dan ruis op hun soundtrack. Want wat zijn ze met zelfrespect als het enkel armoede oplevert? Er is geen weg terug van zo veel zonde, maar gelukkig hebben ze elkaar en de verhalen die ze delen in een uptempo Frans.

‘Vanmorgen kreeg ik weer zo’n eikelkje voor mijn neus, met constant zijn gsm in zijn hand. Hij had veel te luid een nummer opgezet, dat kon zijn veel te goedkope ding niet aan, en hij had een oortje in alsof hij ieder moment een belangrijk telefoontje verwachtte.’

‘Waarschijnlijk van zijn moeder.’

‘Of van zijn maten.’

‘Waarom zouden ze bellen? Ze lopen toch heel de tijd naast elkaar.’

‘Ik durf te wedden dat ze dan nog bellen naar elkaar, ook al zitten ze op dezelfde bank van de metro.’

‘Wil je weten wat hij zei?’

‘Is het gênant of grof?’

‘Ik denk dat het in zijn kop heel geil klonk.’

‘Nu wil ik het zeker horen.’

‘Hij stelde eerst een vraag over het parfum dat ik zelf droeg, wat al heel opzichtig overkomt, maar je moet antwoorden.’

‘Eergisteren gebruikte een kerel precies dezelfde vraag bij mij.’

‘Misschien bellen ze daarom, om dat soort zinnen af te spreken.’

‘Ja, en toen?’

‘Dus ik noem het merk, waarop hij zegt – en nu komt het – of ik geïnteresseerd ben om mijn geur op zijn huid achter te laten.’

Een van hen lacht zo hard dat ze zich verslikt in haar zestien-vruchtensap.

‘Ik vind het niet slecht geprobeerd. Bij mij vroeg een kerel een keer om dichterbij te komen, dan kon hij nog beter ruiken.’

‘Zo heeft ooit een klein opdondertje geprobeerd om mijn mp3-speler te pikken, door te vragen of hij hem mocht zien en vasthouden.’

‘Er moeten genoeg blanke idioten bestaan die daarin trappen.’

‘En ben je dichterbij gaan staan?’

‘Natuurlijk niet, maar dat hield hem niet tegen.’

‘Begon hij aan te dringen?’

‘Hij zei dat hij het parfum wou kopen voor zijn vriendin.’

‘Wat lief, een cadeau voor zijn rechterhand.’

Nog meer lachen, en een spontane glimlach van Margot. Het giechelen luwt en geen van hen zegt nog iets, nu ze zich er bewust van zijn dat ze afgeluisterd worden. Er wordt gepord, gefluisterd en gekeken. Margot weerstaat de blikken, want opstaan betekent schuld bekennen, sorry zeggen idem. Het enige wat haar rest, is lang genoeg blijven zitten tot het staren afneemt en het gesprek weer opstart.

‘Hé, zit jij ons af te luisteren?’

‘Mijn vriendin vraagt iets.’

‘Ben je doof of wat?’

‘Of praat je niet met ons soort?’

‘Ben je een racist of wat?’

‘Ga je nog iets zeggen of hoe zit het, *salope*?’

Ondertussen krijgen de twee tafels alle aandacht van de overige gasten. Om erger te voorkomen heeft Margot geen andere keuze dan haar spullen bijeen te rapen en de zaak te verlaten. Nog langer dan een uur te gaan, en ze heeft totaal geen zin meer